

Mensen maken de geschiedenis

DEEL 23

door Victor Depaepe

DE KRUISWEG.

DE EERSTE DAG :VRIJDAG 15.5.1964

OOSTENDE – BRUGGE.

Op de Oostendse steenweg is het minder druk dan ik dacht en slechts sporadisch stopt er een personenwagen. Wellicht dachten ze : "Welke zot loopt er daar nu rond met een houten kruis op de schouder ?"

Maar ik stap verder precies of er niets aan de hand is.

Maar het kruis begint zwaar door te wegen en ik beseft dat mijn verhaal aan scheepsbouwer De Graeve over mijn zogenaamd passiespel in open lucht in Wingene mij duur te staan zal komen...

Ik ben immers van nature uit eerder tenger met een zittend gat die nooit sport doet, een pennelikker.

Het is snikheet en ik zweet gelijk een dashond.

Op een bepaald ogenblik stopt iets voor mij een personenwagen en daarin de heer Menu, een vooraanstaand persoon uit de Oostendse vissersmiddens, actief in de Ijslandvisserij. Wij kennen elkaar zeer goed uit de vergaderingen waar sociale en economische problemen behandeld werden betreffende de zeevisserij.

Verwonderd spreekt hij me aan :

"Wat hebben we nu, Victor, jij met een kruis op de schouder in de wereld van God !!! Wat heeft dat te betekenen ???"

Ik vertel hem mijn bedoelingen ten aanzien van Minister Paul Henri Spaak, die zinnens zou zijn in het geheim de Brugse visrechten af te tekenen in Londen, iets wat ik hem wil beletten met in de plaats een proces in The High Court of Justice om die Brugse Visserijprivileges te verdedigen.

Hoewel de heer Menu de zaak op de voet volgde, vond hij deze kruisdraging wat te kras. Zijn vrouw, die in de auto blijft, is danig onder de indruk en barst bij de begroeting in tranen uit, wat mij ook ontroert. Nadat ik de krop in mijn keel doorgeslikt heb zeg ik haar : "Mevrouw, U hoeft niet zo te wenen, ik zal de klus wel klaren, hoe moeilijk het ook moge zijn."

Troostende woorden die erg op haar gemoed werken, zodat beiden diepbewogen verder rijden...

Bij het verder wandelen denk ik voortdurend aan mevrouw Menu, want van aard ben ik ook gevoelig, iets waarvan ik op dat ogenblik de ongemakken aanvoelde.

Na zowat 7 km ontmoet ik de heer Trips van "Het Burgerwelzijn", die zo om mij bekommerd is dat hij watten op mijn schouders legt.

(foto 1)

Een lief gebaar, terwijl hij mij vertelt dat het nieuws over mijn kruistocht zich over de stad heeft verspreid als een lopend vuurtje.

Ter hoogte van Houtave wordt ik begroet door heel wat sympathisanten.

Terwijl de avond valt stap ik door, tot dat het volledig duister is.

Plots komt advocaat en gemeenteraadslid de heer Joseph Arnou opdagen, en geeft mij een pakje sigaretten., en dan nog mijn merk... geen toeval.

Samen steken we er gezellig eentje op.

(foto 2)

Rond 22 uur 15 ben ik ter hoogte van Meetkerke en wordt er aangesproken door een onbekende man "met de groeten van uw vrouw..."

Hij bracht mijn eenzelveidsskaart.

Het zweet breekt mij uit en ik geraak uitgeput, zodat ik eraan denk om mijn kruis op de graskant te leggen en te slapen onder de blote hemel, wat ik vertel aan Roger, de persman van "Het Burgerwelzijn".

"Niets van", zegt hij "Ik heb reeds voor overnachting gezorgd voor u in hotel "Die Roya" aan de rand van Brugge en ik zal je er naar toe voeren met mijn wagen."

Maar eerst nog even naar het Breughelhof aan de Oostendse steenweg. Daar wachten de mensen van de pers op jou. Het kruis kan je achterlaten in het café en morgen kan je de kruistocht verder zetten.

Een prachtig voorstel waartegen ik niet nee kan zeggen.

"Roger, je bent een toffe kerel dat jij dat allemaal ongevraagd voor mij doet... die laatste driehonderd meters leg ik nog te voet af, en verwittig uw collega's van de pers maar dat ik kom..."

Het dragen van het kruis is geen lachertje, en ik heb dat fors onderschat, zodat ik uitgeput aankom in het Breughelhof, bij de mensen van de pers die mij hartelijk verwelkomen.

De tafels worden samengeschoven en de perslui halen hun schrijfboeken boven en het is nu aan mij om mijn geschiedenis te vertellen en nog eens mijn beweegredenen toe te lichten.

Er wordt aandachtig geluisterd, druk geschreven en veel vragen gesteld, en natuurlijk ook duchtig, maar met mate, gedronken. Er is een onbeschrijflijk gezellige sfeer.

Na het maken van enkele afspraken word ik naar het hotel Die Roya gereden, waar ik na de gemeenteraadzittingen regelmatig een pintje ging drinken, geen onbekenden dus. Roger heeft in feite mijn stamcafé uitgezocht.

Samen met de uitbater nippen we nog een jenevertje als slaapmutsje en bij het slapen gaan vraag ik om rond 7 uur gewekt te worden...

De tweede dag : zaterdag 16 mei 1994 :

Brugge – Balgerhoeke.

Ik word stipt om 7 uur gewekt en heb zeer goed geslapen... maar bij het ontwaken voel ik mij zo stijf als een eikenhouten plank. Er staat mij een stevig ontbijt te wachten : een koppel spiegeleieren met gebraden spek, verse broodjes en geurende koffie...

Om kwart voor acht stapt Roger binnen en toont mij de voorpagina van zijn weekblad. Hij is er in geslaagd mij op de frontpagina te krijgen met een diepgaand artikel over de kern van de zaak.

Ik dank Roger en wens hem proficiat... en bij mijn vertrek uit het hotel mag ik er mijn schulden niet betalen. De patron vraagt enkel een afdruk van het privilege en mijn foto, beide persoonlijk ondertekend en af te leveren na de kruistocht...

Roger voert mij naar de plaats van vertrek, waar ik eerst nog een kop koffie drink, waarna ik terug mijn kruis opneem.

Om 9 uur krijg ik Brugge in 't zicht, met de sierlijke halletoren. Terwijl ik stap wordt ik gehinderd door geruis in mijn oor door het slepen van het kruis. Op de wijk Sint Pieters komen twee zwaantjes die mij, in opdracht van Burgemeester Vandamme, begeleiden door Brugge.

Meteen delen zij mede dat de Burgemeester mij dringend zou willen spreken, vooraleer ik de stad verlaat, zodat de route aangepast wordt via het Zand en de Geldmuntstraat tot aan de Eiermarkt en dan naar de Grote Markt richting Burg.

Er is zeer ruime belangstelling in de binnenstad en mijn tocht lijkt wat op een repetitie voor de Bloedprocessie.

Om half elf kom ik aan op de Burg, waar ik mijn kruis onder bewaking achter laat. (foto drie). De andere agent begeleidt mij naar de bezorgde Burgemeester.

"Victor, Victor toch, wat gaan we nog allemaal beleven met jou ?"

Waarop ik antwoord : "Maak je daarover maar geen zorgen, Pierre".

Tijdens het gesprek geef ik drie beweegredenen voor mijn kruisdraging.

Ten eerste gaat Paul Henri Spaak als Minister van Buitenlandse Zaken binnen de 12 dagen de Brugse Visserijrechten te Londen aftekenen in naam van de Belgische Staat wat ik tracht te beletten. Ten tweede verzet de stad Brugge geen stap om een proces in te spannen bij The High Court of Justice te Londen. Ten derde en in ondergeschikte orde wil ik het steunfonds spijzen.

De Burgemeester vraagt mij van wie ik weet wat Spaak gaat doen, maar de naam van dit regeringslid mag ik niet kenbaar maken. Topgeheim !!!

Verder leg ik aan de burgemeester uit dat ik de laatste pijl aan het verschieten ben, en dat ik bij gebrek aan resultaat, deze keer de strijdbijl zal begraven.

De Burgemeester praat mij verdere actie af maar ik hou voet bij stuk en wil doorgaan tot het uiterste. Ik ben 43 jaar en mijn kruis weegt 72 kg.

Bij ons afscheid zegt de Burgemeester nog :

"Victor, neem het mij niet kwalijk, maar ge zijt zo koppig als een steenbok."

Een persfotograaf maakt op het stadhuis een mooie foto.(foto vier)

